06/08/2019

“Πως θα ζήσουμε σ΄ ένα κόσμο θανάτου με όρους Ανάστασης”

/ Γνώμες

Όταν χειροτονήθηκα κληρικός, πριν εικοσιπέντε περίπου χρόνια και ήρθα στο χωριό, συνάντησα μια γενιά ανθρώπων που σαν έμπαινε η νηστεία ήταν χαρούμενοι. Ούτε νεύρα, ούτε «τι θα ψήσουμε τώρα να φάμε...» είχε. Χαρά και προσμονή, αυτό υπήρχε. Δεν έψαχναν να βρουν λόγους για να νηστέψουν π.χ. δίαιτας, υγείας, ενίσχυσης του εγώ. Αρκούσε που το έλεγε η εκκλησία, που το είχε κάνει ο ίδιος ο Χριστός και οι άγιοι, που έτσι μεγάλωσαν και έμαθαν να υποδέχονται τις μεγάλες εορτές. Η πράξη αυτή της νηστείας, τους συνέδεε με τους αιώνες, με την χριστιανική κοινότητα στην οποία ανήκαν, με την πραγματική τους πατρίδα την εκκλησία.

Σαφέστατα και δεν ήταν τέλειοι άνθρωποι ή χριστιανοί. Ήταν καθόλα θνητοί. Άρα επιρρεπείς στο λάθος και την αστοχία. Νομίζω ότι ούτε οι ίδιοι επιδίωξαν ποτέ καμία ωραιοποίηση ή εξιδανίκευση του βίου τους. Άλλωστε για τους ανθρώπους της υπαίθρου η θρησκεία είχες άλλες λειτουργίες στην ζωή τους και σε καμία περίπτωση εκείνες που είχε για το αστό. Δηλαδή δεν χρησιμοποιούνταν ως ενισχυτικό του κοινωνικού τους προφίλ ή μύθου.

Η νηστεία διαμόρφωνε μέσα τους μια προσμονή για συνάντηση. Συνάντηση με τους εκκλησιαστικούς προγόνους τους, προφήτες, μάρτυρες, όσιους και αγίους, πάππους και προπάππους, μητέρες και γιαγιάδες, μια μεγάλη πνευματική οικογένεια. Ήταν η πράξη της εκκλησίας. Προσμονή με την εορτή που ερχόταν, με το φως που θα λουζόταν, με την Θεία Κοινωνία. Άλλαζε όλος ο χρόνος τους. Εσπερινοί, παρακλήσεις, Θεία Λειτουργία, εξομολόγηση, όλα μαζί ένας άλλος τρόπος, ένας άλλος κόσμος. Γεύση εκείνου που θα έρθει, που στην Θεία Κοινωνία είναι «εδώ» αλλά «όχι ακόμη».

Αυτοί οι άνθρωποι και οι κοινωνίες τους τελείωσαν. Δεν θα ξαναυπάρξουν πλέον, με όλα τα θετικά και αρνητικά τους. Ωστόσο θα μπορούσαμε να κρατήσουμε κάτι πολύ σημαντικό απο τον βίο τους, την λατρευτική τους χαρά. Δηλαδή μια σχέση με τον Θεό που πραγματοποιείται μέσα στην χαρά και την εορτή. Αυτό άλλωστε αισθάνομαι ότι είναι το ζητούμενο όλων των εποχών, πως θα ζήσουμε σ΄ ένα κόσμο θανάτου με όρους Ανάστασης.

Π.Χαράλαμπος (Λίβυος) Παπαδόπουλος